

De verslinder

Lorenza Ghinelli

De verslinder

Vertaald uit het Italiaans
door Pieter van der Drift
en Manon Smits

Anthos|Amsterdam

De vertaling van het gedicht van Cesare Pavese op p.7 is van
Willem van Toorn en Pietha de Voogd (De Bezige Bij, Amsterdam 2001)

ISBN 978 90 414 2025 1

© 2011 Newton Compton Editori s.r.l.

© 2012 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam, Pieter van der Drift en Manon Smits

Oorspronkelijke titel *Il divoratore*

Oorspronkelijke uitgever Newton Compton Editori

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Antonio Yursa

Foto auteur Giulia Ghinelli

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor mijn zus Giulia.
Hoe hobbelig de weg ook is, het verlangen stuwt ons voort.
Altijd.

[...] Voor iedereen heeft de dood een blik.
De dood zal komen en jouw ogen hebben.
Het zal zijn als stoppen met een ondeugd,
als in de spiegel een dood gezicht
opnieuw te zien verschijnen,
als luisteren naar gesloten lippen.
Stom zullen we afdalen in de stroom.

Cesare Pavese, 22 maart 1950

Videtur mihi nihil quiddam esse.

Fredegisus van Tours, *De nihilo et tenebris*

15 april 2006, 16.00 uur

Filippo, Francesco, Luca, Dario.

En vooral Pietro

De binnenplaats van de volksflats ligt er troosteloos bij. Ingeklemd tussen de drie flats die eromheen staan. Met een toegang tot de enige betonweg die naar het oude centrum voert. Het gras groeit bleek. Het groeit slap. Op sommige plekken groeit het niet. Er staat één armetierig bastaardboompje. Het werpt nauwelijks schaduw. Het vergaart dode blaadjes tussen de levende. Niemand plukt ze af.

Woeste, grimmige gezichten, drie jongetjes: Francesco, Luca. En Filippo.

De vierde jongen heeft geen uitdrukking. De vierde is de oudste: veertien jaar en een vreemde houding; onhandig, krampachtig, scheef. De vierde jongen heet Pietro. Pietro staat als aan de grond genageld, zijn armen bungelen heen en weer, heen en weer. Pietro kan de andere jongens niet aankijken. Zijn blik zit vast. De andere jongens weten en zien dat allemaal. Ook Dario weet en ziet het. De vijfde. Eigenlijk nog een kind, zo meteen barst hij in huilen uit.

Pietro herhaalt aan één stuk door: 'Pietroniëttelaatkomen Pietroniëttelaatkomen...'

Pietro heeft dun, vlasblond haar. Slordig geknipt.

Pietro is doodsbang voor scharen, als hij die ziet begint hij

te schreeuwen. Dus knipt zijn moeder zijn haar, als hij slaapt.

Pietro is een meter zestig. Hij weegt vijftig kilo. Hij is de zwaarste, de langste en de knapste van hen allemaal.

Maar dat kan hun niet schelen.

Of misschien ook wel.

Sterker nog. Het is juist daarom.

Omdat hij mooi is. Onnozel. Een makkelijke prooi.

15 april 2006, 15.50 uur

Tien minuutjes terug in de tijd

Dario, acht jaar en elf maanden. Hij bonsde met zijn hand tegen het raam.

‘Jeetje, Pietro, daar heb je Filippo!’

Hij zou de negen niet halen.

Pietro zat op zijn groene plastic krukje te kijken naar de kruin van de pijnboom die hun raam kietelde; af en toe boog hij zijn hoofd, greep zijn Staedtler 2B-potlood nog steviger vast en bracht op papier over wat er op zijn netvlies gedrukt stond.

Daaraan leek hij genoeg te hebben en niets leek hem te storen.

Dario deed het raam open en keek naar beneden, zo ver dat zijn schoenen maat zevenendertig loskwamen van de donkerbruine tegels van hun slaapkamer.

‘Hé! Joehoe! Filippo, Filippo!’

Filippo remde abrupt af op zijn blauwe fiets. Een tweedehandsje.

Ook Luca en Francesco remden af. Ze zagen Dario, wendden hun blik weer af en fietsten verder.

Allemaal, behalve Filippo.

Dat was nog nooit eerder gebeurd.

Dario keek hem recht in de ogen, instinctief sloeg hij zijn hand voor zijn mond, hij liep paars aan.

‘Waarom stop je nou verdomme?! We kunnen hier niet langskomen of hij probeert het weer, dat ventje heeft gewoon ogen in zijn kont!’ siste Luca.

Filippo zei niets. Hij dacht na. En hakte de knoop door.

‘Wil je met ons meedoen?’

Filippo, dertien jaar, maar een veel ouder gezicht.

Hij heeft al verschillende dingen geleerd. Een: het leven is zweten. Twee: klappen doen pijn. Drie: je kunt beter als eerste slaan.

Hij is klein, Filippo, zijn lichaam één zenuwbundel.

Donker haar, perfect gestyled. Nagels altijd vuil. Zijn lippen zijn een verhaal op zich, ze passen totaal niet bij dat gezicht. Niet bij een dertienjarige. Ze zijn flinterdun en zitten altijd opeengeklemd.

Filippo weet nog een vierde ding: als andere mensen je zien, als ze je echt zien, dan ben je mooi de klos. Dus is het handig om ondoorzichtige ogen te hebben. Om je achter te verschuilen.

Tot slot twee geboden: ruzie is een roeping, en spijbelen een daad van eer.

Door zijn leeftijdgenoten, door een paar oudere jongens en door alle kleinere jochies wordt hij als een held vereerd. Dat is het enige wat hem een beetje rust geeft.

Voor de rest is hij radeloos.

‘Dat is toch die met die gehandicapte broer?’ vroeg hij aan Francesco.

‘Zeker weten, die zit bij mij in de klas, hij loopt drie jaar achter.’

‘Zullen we gaan?’ momperde Luca, twaalf jaar, ongrijpbare gelaatstrekken, doffe blauwe ogen.

‘Is je broer daar bij je?’ schreeuwde Filippo naar Dario.

‘Ja... Ja! Hoezo?’

‘Wil je met ons meedoen?’

‘Jaaaaaaaa! ... Ik moet het wel even aan mijn moeder vragen...’

Pietro begon te kreunen en met zijn hoofd heen en weer te schommelen.

‘Maar alleen als je je broer meeneemt,’ preciseerde Filippo.

‘... Waarom?’

‘Omdat ik het je zeg.’

Dario fronste even, hij vond er niks aan om zijn broer mee te nemen, dan zou hij mooi een ‘shitterdeshit’-figuur slaan, zoals hij het altijd noemde, echt shitterdeshit.

‘Nou?’

In Dario’s hoofd één gedachte: Filippo had hem *nog nooit* zien staan.

‘Oké, we komen eraan.’

Francesco en Luca geërgerd, vol ongeloof. Ze wachtten op een verklaring.

‘Wat sta je daar te schreeuwen, Dario?’

Zijn moeder gooide de deur open en kwam de kamer binnen.

‘Hè? Ik? Niks, ik deed een spelletje met Pietro.’

Ze was nog steeds een mooie vrouw, ook nu haar mond altijd strak stond en met die eeuwige wallen onder haar ogen, met haar asblonde haar getemd in een paardenstaart en met een groen joggingpak aan, omdat Pietro zich dan misschien wel liet knuffelen.

‘Je moet je broer met rust laten, je weet dat hij harde geluiden niet fijn vindt.’

‘Sorry mama... Mama?’

‘Ja?’

‘Mag ik met Pietro buiten spelen?’

‘... Sinds wanneer vind jij het leuk om met je broer buiten te spelen?’

‘Maar gewoon hierbeneden, op de binnenplaats... dan... dan weet je zeker dat we niet te ver weg gaan.’

Hierbeneden. Binnen gehoorsafstand. Hij werd zelf gerustgesteld door zijn woorden. Hij besloot zich niet af te vragen waarom. In zijn hoofd nog steeds die allesoverheersende gedachte: Filippo had hem *nog nooit* zien staan.

‘Zijn er vriendjes van je?’

Ze hoefden alleen maar de trap af te lopen.

‘Hè? Nee... we gaan gewoon even naar buiten, de zon schijnt...’

‘Hoi Filippo! Mag ik met jullie meedoen? Mag het?’ De stem van Pietro. Monotoon.

Dario wierp hem een boze blik toe. Steels.

‘Nou?’ vroeg zijn moeder. ‘Zijn er vriendjes van je?’

‘Hè? Nee. Er kwamen net een paar jongens voorbij en ik zwaaide naar ze.’

Zijn moeder staaarde hem aan, maar ging er verder niet op in. Ze voelde de behoefte om even twintig minuutjes alleen te zijn. Pietro ging op dezelfde toon verder. ‘Ik heb tweeënvijftig verschillende soorten groen geteld.’ Zijn blik gericht op de plek die hem in alle kamers het dierbaarst was: de hoek van het plafond. Want daar had elke kamer er minstens vier van.

‘Aardegroen is afgeleid van oker. Het is een heel oude kleur die ook kakitinten in zich bergt. Hij dekt goed en droogt relatief snel en past zich perfect aan bij alle technieken. Smaragd-groen, of viridiaangroen, is niet bepaald kleurstabiel. Het is een transparante kleur: gemengd met cadmiumgeel krijg je een felgroene tint die permanentgroen wordt genoemd.

Chroomoxidegroen heeft een sterke dekkraft maar is minder levendig. Kobaltgroen kent verschillende kleurschakeringen. Die moet je niet met aardtinten mengen. Begrepen? Die moet je niet met aardtinten mengen.'

Dario vond zijn broer maar een rare. Hij leerde de gekste dingen vanbuiten.

'Pietro, ga je met je broer mee?'

'Nee.'

'Een beetje zon is goed voor je, doe nou maar, dan gaan we daarna taart eten.'

Pietro stond op zonder iets te zeggen. Hij had geleerd tegen zijn zin te gehoorzamen.

'Ik wil dat jullie over een halfuur weer boven zijn, oké? Voordat papa thuiskomt.'

Hun moeder gaf Pietro zijn groene windjack; hij trok het zelf aan.

'Denk erom, Dario. En jij ook, Pietro, niet te laat komen.'

Ze gaf hun allebei een kus. Pietro schoof iets naar achter, maar hij liet haar begaan, verloren in het geruststellende groen dat hem deed denken aan een grasveld. Er waren altijd leuke dingen op een grasveld en iedereen was er blij. En blijdschap was een emotie die hij had leren begrijpen. Want die was makkelijk. En makkelijke dingen waren groen. En groen was totaal anders dan grijs, wat de kleur van de straat was, want op straat waren er te veel emoties en die bestookten hem allemaal tegelijk, en die waren moeilijk en ze schreeuwden uit wel honderd monden.

'Denk erom, Pietro, niet te laat komen.'

Ze liepen de trap af.

'Hoi Filippo! Mag ik met jullie meedoen? Mag het?' bleef Pietro maar herhalen.

'Hou op, je lijkt wel een papegaai!'

‘Papegaaien vormen een familie uit de orde der *Psittaciformes*, het zijn klimvogels, met een kromme bovensnavel en korte ondersnavel, vlezige tong en felgekleurde veren. Pietro is geen papegaai. Pietro is een jongen.’

Hij was de slimste idioot die Dario ooit had gezien.

Op dat moment liet mevrouw Monti, Pietro’s moeder, haar vermoede blik op het Staedtler 2B-potlood vallen, en daaronder zag ze, in de wind der verbeelding, de kruin van de pijnboom heen en weer wuiven, op een tekening die de precisie had van een foto, maar de ziel van een schilderij. Ze werd op slag week, haar ogen werden vochtig, ze aaide bijna schuchter over de witte rand van het Fabriano 4-blaadje, toen trok ze haar hand terug en ging de kamer uit.

‘Wat ben jij verdomme van plan?’ briede Luca, wiens enige verlangen was om zo snel mogelijk een Lucky Strike op te tekenen.

Filippo antwoordde niet, hij keek hem alleen maar aan met een stekende ironie, en knipoogde toen naar Francesco die het allang doorhad.

‘Filippo wil spelen, oké?’ zei Francesco terwijl hij hem een klap op de schouders gaf.

★

En dan te bedenken dat Filippo die middag nog had besloten dat hij de deur niet uit zou gaan. Hij had nauwelijks vier uur eerder ontdekt hoe hij stripfiguren tot leven kon wekken in Moho, een waanzinnige animatietoepassing die hij van internet had weten te downloaden. Hij kon elke figuur tekenen die hij maar wilde. In eerste instantie was die natuurlijk statisch,

maar vervolgens kon hij bepalen waar de figuur botjes kreeg en hoeveel, en kon hij instellen in hoeverre een bepaald ledemaat kon draaien of strekken of buigen. Echt supercool.

Hij wist al precies wat voor personage hij wilde ontwerpen, hij zou hem Dirk noemen, een donkere jongen met brede schouders en een piercing door zijn wenkbrauw, met zo'n jas aan die ze ook in de bergen dragen als het min dertig is, zo'n zeer, maar dan ook echt 'zeeeeer geavanceerde' jas zoals de verkoper had benadrukt toen Filippo er een had aangewezen in een winkel in de stad. En Filippo had begrepen dat de verkoper met dat 'zeeeeer geavanceerd' eigenlijk bedoelde 'zeeee-eeeeeeeeeeeeer duur'. Dirk zou zich bewegen als een vechtsportheld, maar daarvoor moest Filippo eerst nog goed oefenen en alle mogelijkheden van dat programma bestuderen; toen was zijn moeder aan komen lopen, de vergeelde kopie van haar eigen kladversie van tien jaar geleden, en met die toonloze stem van haar had ze gezegd dat hij die kútcomputer moest uitzetten, hij moest óf aan zijn huiswerk beginnen óf ophoepelen naar buiten, want haar huis was geen speelhal en zijn vader hing ook al voortdurend in de kroeg, die zat nu vast en zeker alweer te zuipen, dus Filippo moest nu meteen die kutcomputer uitzetten of in elk geval die kut-cd met die duivelse teringherrie eruit halen. Pas toen beseftte Filippo dat 'Zero' van de Smashing Pumpkins nog steeds keihard op zijn Pentium 4 speelde; in eerste instantie besloot hij zich er niks van aan te trekken en liet hij de nekwervel van Snutzi, een geinig buitenaards wezen met paarse en blauwe stippen dat standaard bij het programma werd meegeleverd, helemaal ronddraaien, zoals Linda Blair op haar best. Maar zijn moeder hield er niet van om te worden behandeld als de onzichtbare man en ze trok de stekker eruit.

Filippo sprong schreeuwend overeind. 'Godverdommese

stomme kut, waarom bemoei je je niet met je eigen zaken, snap je dan niet dat dit belangrijk is voor mij, ik zit uit te zoeken hoe het werkt, shit, shit, shit! Pa heeft groot gelijk dat hij in de kroeg hangt, beter dan hier met jou te blijven zitten. Ik zou er godverdomme zelf nog bijna van gaan zuipen!

Maar terwijl zijn moeder de kamer uit liep en de deur achter zich dichtknalde, stond haar gezicht alweer op de gebruikelijke stand met de uitgebluste ogen en neergeslagen blik.

Zo kwam het dat Filippo om 16.00 uur die middag had besloten, min of meer bewust, om zich een beetje af te reageren op de rest van de wereld.

‘PietroniellaatkomenPietroniellaatkomeeeee!’ schreeuwde Filippo terwijl hij lachend naar Pietro’s gezicht keek, in afwachting van het moment dat die hem zou aankijken, want het feit dat hij ergens anders heen staaarde ergerde hem.

‘Pietro, hou op met steeds hetzelfde zeggen, als je blijft, hou op.’

Dario smeekte het, maar Pietro kon het niet laten. Er stonden drie vijandige vreemden tegen hem te schreeuwen. En dat was een uitstekende reden om met zijn handen te gaan wapperen, met zijn lijf heen en weer te schudden, te kreunen en op die geruststellende echolalie terug te vallen. ‘PietroniellaatkomenPietroniellaatkomenPietroniellaatkomen’, wat in vertaling, voor wie zijn best zou doen hem te begrijpen, wilde zeggen: Dario, breng me terug naar huis.

Omdat Pietro hem nog steeds niet aankeek, veranderde Filippo van tactiek.

‘Waarom kijkt je broer me niet aan?’

Eerlijk gezegd had Dario er ook moeite mee om Filippo in de ogen te kijken, op dat moment.